

1 Mayıs'da bir kez daha haykırıldı

Durum siyaseti

İktidarın amacı ekonomik krize kalıcı bir çözüm bulabilmek değil. Bu iktidarın uygulamalarından son derecede açık. Daha çok kısa dönemde kurlar üzerindeki talep baskısı azaltacak bir nakit girişini sağlamayı amaçlar gibi. Son günlerde iktidarın dış politikada yaptığı hamleleri izliyoruz. Daha önce kavga ettiği, dış politikada çıkarlarının farklılaştığı ülkelerle bugün el sıkışmakta; barışmaya çalışmakta. Bunun en son örneğini Suudi Arabistan oluşturdu. Elbette bu bir yakınlaşma iktidarın dış politikasındaki değişimin bir sonucu. Ama ondan daha önemlisi, iktidarın ekonomik sıkışmışlığı böyle bir dönüşümü zaruri kılmaktadır. Geçmişteki ekonomik performansının yol

açtığı özgüven, bugün iktidarda kalmamıştır. Türkiye ekonomisinin son üç yıldır çok ciddi döviz, dış kaynak ihtiyacı içindedir. Yirmi yıllık iktidar döneminde, AKP ülkenin döviz kaynaklarını çok fazla geliştiremedi. Borçlanmaya aşırı umut bağladı. Dışarıdan ucuza ve kolay borçlanmaya alışmış bir şekilde, sürekli borçlanarak harcamalarını finanse edebileceğini sandı. Elde edebildiği kaynakları kullanırken oldukça "savurgan" davrandı. Bunları ülkenin döviz geliri elde etme kabiliyetini arttıracak yatırımlarda ve faaliyetlerde kullanmak yerine, taş ve toprak üzerinden servet ve sermaye birikiminde kullandı. Defalarca yazıldığı gibi, borçlanılan kaynakları ülke ekonomisine döviz sağlama kabiliyeti son derecede düşük olan hizmet-ticaret-ve-inşaat sektörlerindeki iş hacmini finanse edebilmek ve bu faaliyetler üzerinden kolayca gelir akımları

sağlayabilmek için kullanıldı. İktidarın amacı şu anda yaşadığımız ekonomik krize kalıcı bir çözüm bulabilmek değil. Bu iktidarın söylem ve uygulamalarından son derecede açık. Tek Adam rejimi işçilere, çiftçilere, kamu emekçilerine ve tüm emekçilere sefalet zamları verirken ülkedeki bir avuç zengin ihalelerle, vergi aflarıyla, karşılıksız kredilerle ihya ediliyor. Karşı karşıya olduğumuz bu ekonomik çöküşe karşı emek ittifakının kurulabilmesi için mücadele etmekten başka bir çıkış yolu yoktur. Bundan önceki iktidarlar gibi bu iktidar da sermaye sınıfına hizmet eden bir iktidardır. Bu yüzden AKP iktidarının başında olduğu yağma ve talan ekonomisi kapitalist sistemin vücut bulmuş halidir. Bu ekonomi zengini daha zengin, fakiri daha da fakir kılmaktadır.

Aylardır ülkenin dört bir yanında yaşanan işçi eylemleri, kira, elektrik doğalgaz, akaryakıt, gıda ve temel tüketim ürünlerine yapılan fahiş zamlar nedeniyle hemen her yerde geçinemiyoruz eylemleri yapıyor. İktidar eliyle yaratılan ekonomik kriz ve yoksulluk girdabında ülke nüfusunun %80'i yoksulluk ve açlık sorunuyla karşı karşıya. Fahiş zamların geri alınması, asgari ücrete ve maaşlara ek zam yapılması gibi acil talepler iktidar ortakları tarafından ısrarla görmezden gelinirken; yandaş holdinglere müşteri ve ödeme garantili otoyol, köprü, yolcu inmeyen havaalanları ihaleleriyle kaynaklar aktarılıyor. Hazine kurutuluyor. Şiddete, zamlara, taşeronlaştırmaya, uzun çalışma saatlerine, sağlıkta özelleştirmeye, meslek hastalıklarına, esnek-güvencesiz çalışmaya, uzayan mesailere-angarya çalışmaya, gece mesailerinin gündüz ücretinden hesaplanmasına, baskı ve mobbinge mücadele eden; geleceğimiz ve çocuklarımız için, sağlık hakkı ve insanca çalışma koşulları, insanca bir yaşama yetecek ücret için alanlara çıkan sağlık emekçilerimizin sorunlarına bir türlü çözüm üretilmedi, üretilmiyor. Ekonomik krizin en ağır şekilde yükünü çeken kesimlerden biri olan gençlerimiz ise işsizlik ve geleceksizlik kısılcığında hayatta kalmaya çalışıyor. Çocuklukları ve gençlikleri pahasına okumaları, iş bulmalarına ve güvenli bir gelecek kurmalarına yetmiyor. Her 3 gencimizden biri işsiz. İş bulabilen gençler ise ağır fiziki koşullarda güvencesiz ve ucuz iş gücü olarak kullanılıyor. Hem okuyup hem de çalışanlar asgari ücretin bile altında ücret alarak sigortasız, güvencesiz çalıştırılıyor. Böylece vergi borçları da silinen kapitalist şirket, holding ve bankalar karlarını beşe ona katlıyor. Tüm bunlara karşın ARTIK YETER diyoruz.

Hemşireler yoruldu, tükendiler

HEMŞİRELER HAKLARINI İSTİYOR

- 1-Hemşirelik Kanunu mesleğin özüne yakışır, görev tanımına uygun şekilde düzenlensin, bağımsız hale getirilsin,
- 2-Covid-19 pandemisi ile birlikte daha da görünür hale gelen hemşire sayılarındaki açık giderilsin, OECD ortalamasına yükseltsin,
- 3- Covid-19 illiyet bağı aranmaksızın meslek hastalığı kabul edilsin,
- 4- Fiili hizmet süresi zammı geçmiş de kapsayacak şekilde yeniden düzenlensin,
- 5- Performans ve döner sermaye gibi gelir güvencesi olmayan ve emekliliğe yansımayan ücretlendirme yerine yoksulluk sınırı üzerinde ve emekliliğe yansıyacak temel ücret verilsin,
- 6- Analık ve süt izni süreleri yeniden düzenlensin, bu süreçlerde yeteri kadar ücretli izin verilsin,
- 7- Her işyerinde 7/24 hizmet veren, ücretsiz kreş sağlansın,
- 8-Hemşireler için güvenli çalışma ortamları oluşturulsun, şiddete karşı tüm tedbirler alınsın,
- 9-Atamalarda liyakat esas alınsın,
- 10-3600 ek göstergeleri verilsin ve kademeli olarak artırılsın,
- 11- Hemşire iş gücü planlaması yapılsın, çok sayıda değil nitelikli eğitim veren hemşirelik okulları açılsın,

Bildiri Hemşire Emine Karagüzel tarafından okundu

vazgeçmeyeceğimizi bir kez daha ifade ediyor, tüm hemşire arkadaşlarımızı yanımızda olmaya, haklarımızı almak için birlikte mücadeleye davet ediyoruz.

Hemşirelik mesleği tarihsel bir geçmişi olan, birey, aile ve toplumun sağlığını koruma ve geliştirmeye odaklanan, ideal sağlık düzeyine ve yaşam kalitesine ulaştırmayı hedefleyen önemli bir meslektir. Hemşirelik mesleğinin varoluşu milattan önce beşinci yüzyıla kadar dayanır. 19. ve 20. yüzyılın başlarında ise hemşirelik, tıpkı doktorluğun bir erkek mesleği kabul edildiği gibi, kadın mesleği olarak kabul edilmeye başlanmıştır. 20.yüzyılın sonlarında artan işyeri eşitliği beklentileriyle birlikte hemşirelik, resmi olarak cinsiyetten bağımsız bir meslek haline gelmesine rağmen cinsiyet temelli ayrımcılık sona ermemiştir. Hemen hemen tüm ülkelerde, hemşirelik uygulaması kanunla tanımlanır ve yönetilir. Ülkemizde de ilk Hemşirelik Kanunu 1954 yılında çıkarılmıştır. Bu Kanun değişik tarihlerde düzenlenmiş, son olarak ise 2011 yılında güncellenmiştir. Ancak hemşirelik meslek tanımı ve branşlaşma getirmesine rağmen meslek üzerindeki belirsizlikler devam etmektedir. Özellikle mali, özlük ve sosyal haklar verilmemiş, hemşirelik görev tanımı yapılmış olmasına rağmen bağımsız bir meslek haline gelmemiştir.

Her yıl 12- 18 Mayıs tarihleri arası hemşirelik haftası olarak ve 12 Mayıs ise Hemşirelik günü olarak kutlanmaktadır. Sağlık ekibinin en önemli parçası olan hemşireler sadece bu tarihler arasında hatırlanmak istemiyor, sorunlarının çözülmesini talep ediyor. Ağır ve uzun çalışma süreleri, son iki yıldır Covid-19 pandemisinin üzerlerindeki ağır yükü ve büyük etkileri, hemşirelik mesleğinin ne kadar önemli ve vazgeçilmez olduğunu açığa çıkarmıştır.

Hemşireler; yoruldu, tükendiler, hatta bu süreçte yaşamlarını yitirdiler. Peki, hemşireler ne istiyor? Beklentileri neler?

Hemşireler günü ve haftasında da mesleğimize sahip çıkıyor, taleplerimiz yerine getirilinceye ve haklarımızı alıncaya kadar mücadeleden

Hayat pahalılığı karşısında acil ek zam istiyoruz

Bilindiği üzere üreticilerin giderlerinde, maliyetlerinde yaşadıkları

artışı ürün fiyatlarını artırarak nihai olarak tüketiciye yansıtması kaçınılmaz bir durumdur. Dolayısıyla üretici enflasyonundaki bu olağanüstü artış ığneden ipliğe zam sağanağının önümüzdeki günlerde de devam edeceğini, dolayısıyla tüketici enflasyonunun yükselmeye devam edeceğini Gerçek enflasyon TÜİK tarafından açıklanan verilerin en iki katı bir hayat pahalılığı yaşandığını ispatlamaktadır. Bu durumda aylık ya da olmadı üç aylık TÜİK enflasyon rakamlarının maaşlara yansıtılmasını talep etmek

milyonlarca emekçiyi "ölümü gösterip sıtmaya razı etme" politikasının bir ürünü olmaktan öteye geçemeyecektir. Tek çözüm Temmuz ayını beklemeden tüm kamu emekçilerinin, emeklilerin maaşlarını insanca yaşamaya yetecek bir seviyeye çekmekten, evrensel sendikal normlara uygun grev hakkı ile tamamlanmış gerçek bir toplu sözleşme sistemini hayata geçirmekten geçmektedir. göstermektedir.

CEMAL YILMAZ'A SÜRPRİZ

Geçtiğimiz günlerde yeni yaşına giren kısa adı SES olan 'Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası' Düzce İl Temsilcisi Cemal Yılmaz'a sendika arkadaşları tarafından 'doğum günü' sürprizi yapıldı. SES'in bağlı bulunduğu KESK bürosunda Hemşireler Günü ile ilgili basın açıklamasının ardından SES üyeleri temsilcileri Yılmaz'a doğum günü pastası kestiler.

DEMOKRASİ *Bloğu*

Yıl: 1 Sayı: 6/ Mayıs 2022

Yazışleri Müdürü
Atilla Gösterişli

İrtibat
atilla.gosterisli@hotmail.com

0532 476 28 01

Düzce Sektör
Kuyumcuzade Bulvarı No: 86/B DÜZCE

(Reklam Rezervasyon: 0532 476 28 01)

Cemil Tınaz / Teksif Sendikası Düzce İl Temsilcisi

Örgütsüz Toplum

Demokrasinin en önemli ve olmazsa olmaz kurumları başta sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve siyasi partilerdir. Demokrasinin kurumlarını ve kurallarını kullanarak iktidar olanlar, iktidar olduktan sonra bu alandaki sözlerini ve vaatlerini unutuyorlar. Demokrasinin en önemli kurumu olan sendikaların örgütlenmesinin önündeki engelleri anlatmaya çalışacağım. Yıl 1982, 1980 faşist darbeden sonra anayasa değişikliği, tamı tamına 40 yıl geçti. Bu 40 yıl içinde birçok hükümetler geldi geçti ancak hiç biri sendikal örgütlenmesinin önündeki engelleri kaldırmadı. Neden? Çünkü demokrasiye inanmıyorlar, var olan demokrasinin kurallarını kendileri için kullanıyorlar. Bu

Bir ülkede demokrasi var ise o ülkede toplum her alanda örgütlüdür. Kalkınmada demokrasiyle aynı paralelde ilerler. Demokrasinin olmadığı, tek adamla yönetilen ülkelerin yöneticileri zengin, halkı ise fakirdir.

40 yıllık sürenin yarısı 20 yılını bugünkü iktidar kullandı. 20 yıl bir iktidar için ve o ülkede yaşayan insanlar için çok uzun bir süre. Ne yazık ki oylarının %80'ini işçiden, çalışandan, emekliden ve emekçiden almasına rağmen, darbecilerin yaptığı yasaları değiştirmediler. Üstelik darbeye ve vesayet yönetime karşı söylemlerle iktidar oldular. Sendikal örgütlenmenin önündeki engeller nedir? Bir işyerinde sendikal örgütlenme faaliyeti başlatıyorsun, işçileri sendikaya üye yapıyorsun, mevcut yasaya göre o işyerinde çalışan işçi sayısının yarısından bir fazlasını üye yapıyorsun, çoğunluğunu geçiyorsun ve çalışma bakanlığına başvuruyorsun. Bakanlık çoğunluğu geçtiğine dair tespiti yapıyor ve ilgili sendikaya yazı gönderiyor. Buraya kadar her şey normal, engel bundan sonra başlıyor. Mevcut yasa bu süreçte işverenlere itiraz hakkı tanıyor, işverende iş mahkemesine itiraz ediyor ve mahkeme başlıyor. Mahkeme en az iki yıl sürüyor bazen dört beş yıl süren mahkemeler var. Size soruyorum bu süre içinde işyerinde işçi kalıyor mu? İşveren bir kısmını işten çıkartıyor, bir kısmını baskı yapıp işten atma korkusuyla sendikadan istifa ettiriyor. Çok uzun süre sonunda mahkeme bitiyor ve iş yerinde, mahkemenin verdiği yetkiye

sahip çıkacak sendika üyesi işçi kalmıyor, sendikal örgütlenme çöküyor ve başarısız oluyor. Bu durumda işveren kazanıyor. Mevcut yasadaki işverenlere tanılan itiraz hakkı işverenlere sendikal örgütlenmeyi kırmak için zaman tanıyor. İşverenler de bu zamanı kendi lehlerine iyi kullanıp işçileri bir köle gibi çalıştırmaya devam ediyor. (Bu arada itiraz etmeyip sendikayı tanıyıp masaya oturan gerçek sanayici ve iyi niyetli işverenleri tenzih ediyorum.) Burada yapılması gereken yasa değişikliği işverenlerin itiraz hakkı yürütmeyi durdurulması gerekir. Türkiye Cumhuriyetin Çalışma bakanlığı sendikaya çoğunluğu aldın dedikten sonra, işveren sendikayla masaya oturup toplu iş sözleşme görüşmelerine başlaması gerekiyor. İşverenin itirazı mahkemede devam eder şayet mahkeme sonucu bir usulsüzlük ve yasaya aykırılık tespit edilirse, usulsüzlüğü yapan sendikacıya ve sendikaya en ağır cezayı verir, doğrusu budur. Burada işçilerin, çalışanların ve demokrasiden yana olanların sorgulanması gereken nokta bizleri yönetenlerin kimden yana olduklarıdır. İşçiden mi yoksa sermayeden yana mı? Burada üzerinde durulması gereken bir

noktada var onu belirtmeden geçemeyiz. Sendikal örgütlenmeyi kabul eden işveren ile aynı iş kolunda faaliyet gösteren ve sendikası olmayan işverenler arasında haksız bir rekabet oluyor. Bizi yönetenler toplumun örgütlenmesini neden istemez, çünkü örgütsüz toplumu yönetmek kolay. Yanlış yapan iktidarlara karşı bireysel ve cılız seslerle itiraz etmekle sonuç alamazsın, ancak her alanda örgütlü olur isen ve sesini örgütlü bir şekilde topluca yüksek sesle dillendirirsen sonuç alırsın. İşçi sınıfının mücadele tarihinde bunun örnekleri çok. Bir ülkede demokrasi var ise o ülkede toplum her alanda örgütlüdür. Kalkınmada demokrasiyle aynı paralelde ilerler. Demokrasi olan ülkelerde kişi başına düşen milli gelir 60- 70 bin dolar. Demokrasinin olmadığı, tek adamla yönetilen ülkelerin yöneticileri zengin, halkı ise fakirdir. Toplumun her alanında örgütlenmek gerekiyor, işçiler ve kamu çalışanları sendikalarında , "sendikalarında" derken işveren güdümlü sarı sendikalarda değil gerçek sınıf mücadelesi veren sendikalarda, çiftçiler üretici birliklerinde, esnaf meslek odalarında her alanda örgütlenmek gerekir. Hatta bu da yetmez, demokrasiden yana olanların örgütlerin yönetimlerine talip olmaları gerekir. Toplumun örgütlenme sürecini tamamlayamaz isek kalkınmayı yakalayamayız. Demokrasiyi tüm kurum ve kurallarıyla hayata geçiremeyiz.

Toplum bireyi kurar

Yalın Alpay

Birey ile toplum arasındaki ilişkide, kurucu öge birey değil, toplumdur. Bireyin, toplumun olmadığı bir dünyaya doğmuşluğu ancak ölümle sonuçlandığı için yoktur. Birey, ancak toplum dolayımında vardır.

İnsan, bir topluluk içerisinde doğmadığında ölür. Bütününü savunmasız, bedenini kullanmayı bilmeyen, aşırı güçsüz, hiçbir eylem şansı bulunmayan insan bebek, yaklaşık on dört yaşına kadar tek başına yaşamda kalabilme yetilerini geliştiremez. İnsan, varolabilmek için bir topluluk içerisinde doğmalı ve belli bir yaşa kadar gereksinimleri ve korunması topluluk tarafından üstlenilmelidir. Aksi takdirde ölüm kaçınılmazdır.

Bu yaklaşım, sıkça savunulan bir ezberi, bireylerin toplumu oluşturduğu varsayımının karşısında bir konum alır: bireyler toplumu değil, toplum bireyleri oluşturur. Toplum, bireyi yaşamda tutarken, ona gelişkin bir model sunar. Bu modelde temel görev, içine doğduğu

toplumla nasıl entegre olacağıdır. Entegrasyon düşünsel, inançsal, töresel, ahlaksal, ekonomik, siyasi ve dilseldir. Bebek, genetik özellikleri ve içgüdüsel tepileri çerçevesinde bir benlik üretmeye yönelmez, içine doğduğu toplumla uyum sağlamak için her aşamada kendi genetik özelliklerinden ve içgüdülerinden taviz verir. Toplumun kuralları çerçevesinde kendi bedenini, toplumla pazarlık bağlamında geriye alır. Kıyafetler giyer, cinselliğini kamusal alanda geri çeker, siyasi geleneğe uyum sağlar, hiyerarşik yapılar, bürokratik tasarımlar, ekonomik donanımlar, ahlaki kuşatımlar, dilsel ifadeler bağlamında toplumun genel kabullerini içselleştirir. Bireyliği ve toplumsallığı arasında bir alana yerleşir.

Bu alana yerleşmesinin ardından, uyumlu bir toplum bireyi olarak, toplumun her alandaki kalıtlarının birer uygulayıcısı, denetçisi, öğreticisi ve yayıcısı haline gelir. Toplumsal varsayımlar, bireyin her aşamasında onun birer özdenetimcisine dönüşür. Bu özdenetimin dışına çıkıldığında ise birey, toplum tarafından ayıplanır, utandırılır, dışlanır, cezalandırılır, küçümsenir, görmezden gelinir, aşağılanır. Birey ile toplum arasındaki ilişkide, kurucu öge birey değil, toplumdur. Bireyin, toplumun olmadığı bir dünyaya doğmuşluğu ancak ölümle sonuçlandığı için yoktur. Birey, ancak

toplum dolayımında vardır. Fakat toplumun kendi yapısı da geçmişten pek çok kalıt almakla birlikte, o topluluğun gelecek planlarına, topluluğu bir arada tutan ideolojik, stratejik, ekonomik, sosyal, siyasi, ahlaki, dini ve sanatsal pek çok farklı ilişki ağına dolanmış aşırı komplike ilişkiler ve karşılıklı tepkimelerle donatılmıştır. Bu ilişki ağlarının ve tepkimelerin sabit olmaması ve tüm bu bileşenlerdeki her türlü minik değişime dahi duyarlı olması, sürekli değişen bir toplum yapısı ortaya koyar. Bu yüzden aynı coğrafya ve aynı siyasi haritaya doğmalar dahi her nesil benlik inşasını farklı bir ilişkiler ve tepkimeler ağı içerisinde kurar. Dışarıda her şey benzer görünse dahi, farklı nesiller, aynı anda aynı mekânda farklı ilişkiler ve tepkimeler ağlarına dahildir. Donanım aynı olsa da işletim sistemleri farklılaşmıştır. Çünkü kurucu öge birey değil, toplumdur. Geniş nüfuslarda, herkes kendisine özgü farklı bir topluluk içerisinde hareket eder. Böylelikle kapsayıcı bir şemsiye toplumun altında pek çok alt topluluk var olur ve kişiler, içerisinde yaşadıkları alt topluluklara da uyum sağlarlar. Her birey, farklı toplumsal alt topluluklar kesişimlerine dağıtılır.

Bireyin, toplum karşısında etkin olmaktan çok edilgen olması ve toplum karşısında pek az müdahale şansının bulunması bireysel açıdan heves

kırıdır. Bu yüzden bireyler, kendilerini mahkûm hissettirecek bu yaklaşımı olabildiğince bilinçlerinden süpürmek isterler. Bireye mahkûm değil, özgür olduğunu, muktedir olduğunu, toplumun bireyi değil, bireyin toplumları kurduğunu fısıldayanları izlerler. Oysa birey toplumu tarafından yetiştirilirken, o toplumun varlığı için gerekli olan tüm varsayımlar ve önkabullerle donatılarak büyütülmüştür. Bu, birey, toplumun dışına çıkamaz anlamına gelmez. Birey toplumun dışına çıkabilir. Fakat bunun bedelleri olur: toplum bu kişileri ya kapatır (hapishane, tımarhane, kadınlara ev hapsi) ya da ekonomik, sosyal, sevgi bağlamında dışlar. Toplumsal ilişki ağları maddi ve manevi her dönüşümle farklı şekillerde yeniden dengeye geldiklerinden yani sabit olmadıklarından, toplum her aşamada yeni bir sözleşme çerçevesinde bireyler üretir. Yani toplum da, kendisine gösterilen dirençlerden ve onu yeniden örgütlenmelere zorlayan maddi manevi değişimlerden etkilenir. Böylece şartların toplumu, toplumun bireyleri, bireylerin az da olsa şartları ve toplumu etkiledikleri, asimetric de olsa entropik bir dönüşüm sürekli olarak yenilenir gider. Bir insanın varoluşunda, kişi bireyci dahi olsa, zorunlu olarak toplum, bireyi önceler.

CHP Düzce Merkez İlçe

DANIŞMA MECLİSİ ÖNERİLERİ SIRALADI

Özcan Dağistanlı/
CHP Düzce Merkez İlçe Başkanı

Biz Cumhuriyetimizin İkinci Yüzyılında, ülkemizi yeniden ayağa kaldırmak, milletimizi hak ettiği refaha kavuşturmak için ülkemizi daha önce yaşadığı krizlerden çıkararak liyakatli kadrolarımızla göreve hazırız.

CHP Düzce Merkez İlçe Başkanlığı tarafından düzenlenen 'Danışma Meclisi' 14 Mayıs tarihinde Düzce Gençlik Merkezi salonunda yapıldı. Yeni dönemde ilk kez düzenlenen toplantıya İl ve İlçe Yönetim Kurulu üyelerinin yanı sıra Düzce Belediyesi CHP Meclis Grubu üyeleri, çevre ilçe teşkilatları, Kadın ve Gençlik Kolları üyeleri, eski il başkanları ve üyeler katıldılar. Açılış konuşmasını yapan CHP Düzce Merkez İlçe Başkanı Özcan Dağistanlı Türkiye'nin önemli bir süreçten geçtiğini vurgulayarak, CHP teşkilatlarına ve CHP'li üyelere büyük görevler düştüğünü söyledi. Dağistanlı "Saray Hükümeti hem ekonomiyi, hem de devleti yönetemedi. Ülkeyi krize soktu. Milletten cebini, cüzdandanı, tenceresini boşalttı. Ekonomiyi savunmasız bıraktı. Ülke bunun üstüne gelen salgınla büyük bir buhranın içine girdi. Saray yaptığı her hatayla, milletimizin sırtına işsizlik, hayat pahalılığı ve borç olarak yeni yükler yükledi. Sorunun kaynağı olanlar, çözümün adresi olamaz. Ülkemizin ve milletimizin, doğru politikalarla, içinde bulunduğumuz bu buhranı kısa sürede aşabilecek gücü vardır. Bizler de üzerimize düşeni yapmalıyız"

Evet sen zayıfsın, biz güçlüyüz. Sen sırça köşkünde yaşayacaksın biz omuz omuza gelen bir halkız. Cezalandırmaya çalıştığın Canan'ın arkasında koca bir halk var. Bunu bir an bile aklından çıkarma.

Unutma Erdoğan; bugün Canan nezdinde vücut bulan halkın sesi, halkın iradesi senden büyüktür. Canan yüreklidir, Canan cesurdur, Canan bizimdir, herkes duysun.

"Erdoğan; sen ikiyüzlüsün, sen fırsatçısın, sen bir zorba ve bir manipülatörsün. Ama zulmün, küstahlığın artık son buluyor."

"Sen sırça köşkünde yaşayacaksın biz omuz omuza gelen bir halkız. Cezalandırmaya çalıştığın Canan'ın arkasında koca bir halk var."

"Canan yüreklidir, Canan cesurdur, Canan bizimdir."

Hep birlikte bu ülkeye çektirilen zulme son vereceğiz. Hep birlikte; doğusu - batısı, güneyi - kuzeyi, vicdanı olan her vatandaşla beraber yol yürüyeceğiz ve Türkiye'yi zulümden ve zalimden kurtaracağız.

Yönetenlere, yönetene, Erdoğan'a sesleniyorum: Erdoğan sen ikiyüzlüsün, sen fırsatçısın, sen bir zorba ve bir manipülatörsün. Ama zulmün, küstahlığın artık son buluyor. Söyleyeyim; artık zulmü, küstahlığı artık son buluyor.

Erdoğan, yaklaşan gök gürültüsünü duyuyor musun?

Bu gürültü mahallelerini sığınmacılara sattığın insanlarımızın gürültüsüdür.

Bu gürültü aç bıraktığın emeklilerimizin gürültüsüdür.

Bu gürültü elektriğini kestiğin 4 milyon insanın karanlıktaki sesidir. Milyonların acısının sesidir bu kulaklarında çınlayan ses.

Geleceğini çaldığın bu kızgın insanların sesini duyuyor musun? Özürlüğün şarkısını söyleyenlerin sesini duyuyor musun?

Yeni bir hayat başlamak üzere bu ülkenin insanları için. Her bir vatandaşın onuruyla ve özgürce yaşayabileceği bir ülke yaratacağız. En karanlık anın şafağa en yakın zaman olduğunu biliyoruz, hep birlikte seslendiriyoruz.

Erdoğan; biz göğe baktığımızda sana rağmen her şeyin daha iyiyi gideceğini, bu zulmün de son bulacağını, bir kez daha huzur ve sükûnetin bu ülkeye geri geleceğini hepimiz biliyoruz. Bütün acımasızlıklar senin zayıflıklarından doğuyor. Evet sen zayıfsın, biz güçlüyüz. Sen sırça köşkünde yaşayacaksın biz omuz omuza gelen bir halkız. Cezalandırmaya çalıştığın Canan'ın arkasında koca bir halk var. Bunu bir an bile aklından çıkarma. Yine devam edeyim, unutma Erdoğan; bugün Canan nezdinde vücut bulan halkın sesi, halkın iradesi senden büyüktür. Canan yüreklidir, Canan cesurdur, Canan bizimdir, herkes duysun.

21 Mayıs günü Bursa'da miting yapacaktık. Buradan duyuruyorum; artık mitingün adresi Bursa değil, İstanbul'dur. İstanbul'da yapacağız.

Hiç endişe etmeyin, zalimin zulmü karşısında asla geri adım atmayacağız. Yüreğimizle, aklımızla, mantığımızla ve halka duyduğumuz sevgiyle yolumuza devam edeceğiz. Adalet bu ülkeye ya gelecek ya gelecek!

Adalet, bütün ülkelerin temel taşlarından biridir ve adalete dayanmayan hiçbir temel dayanıklı yapı inşa edemez

-"Canan yüreklidir, Canan cesurdur, Canan bizimdir."

Yeni bir hayat başlamak üzere bu ülkenin insanları için. Her bir vatandaşın onuruyla ve özgürce yaşayabileceği bir ülke yaratacağız. En karanlık anın şafağa en yakın zaman olduğunu biliyoruz, hep birlikte seslendiriyoruz.

'Ata toprağı' ile Akçakoca'dan geçtiler

Samsun'da düzenlenecek 19 Mayıs Atatürk'ü Anma, Gençlik ve Spor Bayramı etkinliklerine katılmak için Yunanistan'ın Gümülcine kentinden yola çıkan Rodop Bisiklet ve Doğa Sporları Derneği (ROBİS) üyesi 3 bisikletli, Akçakoca'dan geçtiler. Yaklaşık 1350 kilometre pedal çevirerek Selanik'ten aldıkları toprakla Samsun'a ulaşmayı hedefleyen bisikletlileri, ilçe merkezinde CHP Akçakoca İlçe

Başkanı Tuğrul Abanoz ve Türk bayrağı açan CHP ilçe teşkilatıyla birlikte vatandaşlar karşıladı. Bisikletlileri ağırlamaktan onur duyduklarını belirten Tuğrul Abanoz, " Öncelikle bu etkinliği düzenledikleri için ROBİS derneği üyelerini kutlamak istiyorum. Onlar bu ülkenin gençleri temsil ederek, Selanik'ten aldıkları 'Ata Toprağını' Samsun'a ulaştıracaklar. Bu etkinlikler bizim yüzümüzü güldürüyor. Yarına umut vaat ediyor" dedi.

Necmi Gürgen
CHP Gölyaka
İlçe Başkanı

CHP Gölyaka İlçe Başkanı Necmi Gürgen

GÖLYAKA'YI ADIM ADIM DOLAŞIYORUZ

Türkiye'nin zor günlerden geçtiğini belirten CHP Gölyaka İlçe Başkanı Necmi Gürgen bugünlerin atlatılması için birlikteliğe ve dayanışmaya ihtiyaç olduğunu ifade etti. Gürgen, CHP'nin çare olduğunu vurguladı ve şu görüşlere yer verdi:

"Sandık milletimizin önüne gelecek. Bu karanlık günler elbet bitecek. Gecenin en karanlık anı, şafağa en yakın andır. Milletimizin ufkunun aydınlanmasına, yeni bir şafağın doğmasına az kaldı. Ülkemizde hak, hukuk ve adaletin katledildiği karanlık bir dönemden geçiyoruz. Sarayın vesayeti altındaki nalıncı keseri olmuş yargı hep saraya göre yontuyor. Hukuk bitti. Despotluk azdı. Huzurumuz ve bereketimiz kaçtı.

Ağzımızın tadı kalmadı. Despot neşemizi kaçırdı. Umutlarımızı yok etti. Memleketimizi açık hava hapishanesine çevirdi. Ülkemizi çölleştirdi. Milletimizin işini, aşını küçülttü.

Bizim kavgamız; zulme karşıdır. Bizim kavgamız; istibdada karşıdır. Bizim kavgamız; milletimizin aşına işine göz koyanlardır. Bizim kavgamız; tüyü bitmedik yetimin hakkına göz dikenlerdir. Bizim kavgamız; hak, hukuk, adalet ve demokrasi kavgasıdır" demiştir. Bugün kimin despotla, kimin milletle kavga ettiği, gün gibi ortaya çıkmıştır. Saraydakiler koltuklarından kalkmamak için, milletle ve demokratik siyasetle kavgayı seçmişlerdir. Meşhur Hint atasözünde geçtiği gibi: "Eğer birileri, oturduğu koltuktan kalkmakta sıkıntı yaşıyorsa, kesinlikle altını pisletmiştir." Biz saraydakilerin, o koltuklardan kalkmamak için, her yolu deneyeceğini biliyoruz. Ama ne olursa olsun, biz milletimizin hakkını, hukukunu savunmayı asla bırakmayacağız. Çünkü hakkı ve hukuku terk etmek, özgürlüğü terk etmektir."

CHP İlçe Başkanı Gürgen, vatandaşların içinde buldukları durumdan sıkıldıklarını belirterek, bu durumdan kurtulmak için CHP üyeliklerini artırdıklarını söyledi ve 'Bunun için Gölyaka'yı adım adım geziyoruz, insanlarla konuşuyoruz' dedi.

Öğretmenlik bir yara daha aldı

Mustafa BİLDİRCİN

AKP iktidarında, “Sözleşmeli, ücretli, kadrolu” ayrımcılığına tabi tutulan ve saygınlığı giderek kaybettirilen öğretmenlik mesleği bir kez daha yara aldı. Öğretmenlik mesleğine kariyer basamaklarını getiren ve eğitimcilerin, “Öğretmenlik kariyer değil, bir ihtisas mesleğidir” gerekçesiyle karşı çıktığı düzenlemeler resmen hayata geçti. Resmi Gazete’de yayımlanan, “Öğretmenlik Kariyer Basamakları Yönetmeliği” kapsamında öğretmenlere üç kariyer basamağı getirildi. AKP iktidarlarında istihdam biçimleri itibarıyla ayrıştırılan öğretmenlerin şimdi de “Uzman Öğretmen, Başöğretmen” ve “Aday Öğretmen” olarak ayrılmasının önu açıldı.

Eğitimcilerin ayrımcılığa yol açacağı gerekçesiyle karşı çıktığı yönetmelik kapsamında getirilen düzenlemeler şunlar oldu: Aday öğretmenlerin adaylık süresi bir yıldan az iki yıldan çok olamayacak. Bu süreçte aday öğretmenler, eğitim ve uygulama görevlerinden oluşan Yetiştirme Programı’na tabi tutulacak. Program, Eğitim Kurulu Kararıyla belirlenecek.

Aday öğretmenlerden, atanma niteliklerinden herhangi birini taşımadığı sonradan anlaşılmanın görevine son verilecek. Adaylık sürecinde aylıktan kesme veya kademe ilerlemesinin durdurulması ceza alanların görevleri de sonlandırılacak. Bu kişiler üç yıl süreyle öğretmenlik mesleğine alınmayacak. Öğretmenlik, adaylık döneminden sonra öğretmen, uzman öğretmen ve başöğretmen olmak üzere üç kariyer basamağına ayrılacak. Uzman öğretmenliğe, yazılı sınav başvuru tarihinin son günü itibarıyla öğretmenlikte adaylık dahil en az 10 yıl hizmeti bulunan, en az 180 saatlik Uzman Öğretmenlik Eğitim Programı’nı tamamlayan, uzman öğretmenlik için gerekli mesleki gelişim çalışmalarını tamamlayan ve kademe ilerlemesinin durdurulması cezası bulunmayan öğretmenler başvuru yapabilecek.

Başöğretmenliğe ise uzman öğretmenlikte en az 10 yıl hizmeti bulunan, en az 240 saatlik Başöğretmenlik Eğitim Programı’nı tamamlayan, başöğretmenlik için öngörülen mesleki gelişim çalışmalarını tamamlayan ve kademe ilerlemesinin durdurulması cezası bulunmayan uzman öğretmenler başvurabilecek.

Özel öğretim kurumları ile Bakanlık dışındaki kamu kurumlarında görev yapan öğretmenlerden veya uzman öğretmenlerden gerekli şartları taşıyanlar, Bakanlıkça uzman öğretmen veya başöğretmen unvanı için düzenlenecek eğitim programına ve yazılı sınava başvuru yapabilecek.

Diğer kamu kurumlarında görev yapan uzman öğretmen ve başöğretmenler de uzman öğretmen veya başöğretmen unvanı için öngörülen haklardan yararlanacak.

ÖĞRETMENLİK MESLEĞİNİN İÇİ BOŞALTIYLAZ

Sayfa Haberleri EĞİTİM-İŞ Düzce Şube Başkanı Gülten Gökpınar

Yönetmeliğe göre, öğretmenlerin adaylık sürecini yürütecek olan komisyon, öğretmen adaylarının mesleğe devam edip etmemesine karar verecektir. Okul müdürlerinin büyük çoğunluğunun, İl ve İlçe Milli Eğitim Müdürlerinin neredeyse tamamının yandaş sendikaların kontrolünde olduğu düşünüldüğünde, oluşturulacak komisyonun tarafsız olacağı düşünülemez. Aday öğretmenliğe kadar sayısız sınavdan geçen, KPSS sonrası mülakata giren ve atanan öğretmenlerin mesleğe devam edip etmemesine böyle bir komisyon karar veremez.

Aday Öğretmenlikle ilgili taslakta yer alan “Aday öğretmenlere, adaylıklarının ilk üç aylık döneminde bağımsız olarak ders ve nöbet görevi verilmez. Aday öğretmenler, bu dönemde danışman öğretmen nezaretinde derse girer. Danışman öğretmenin nöbetçi olduğu zamanlarda ise nöbet görevini izlemek üzere danışman öğretmenin yanında yer alır. (4) Yetiştirme Programının ilk üç aylık döneminde kadrosunun bulunduğu eğitim kurumunun dışındaki eğitim kurumlarında geçiren aday öğretmenler, üç aylık dönemin sonunda kadrolarının bulunduğu eğitim kurumundaki görevlerine başlar. Bu durumda danışman öğretmen, varsa kadrosunun bulunduğu eğitim kurumunda görev yapan öğretmenler arasından alanına bakılmaksızın belirlenir, yoksa daha önce görevlendirilen danışman öğretmen görevini sürdürür. Aday öğretmen ile ilgili danışman öğretmen ve/veya eğitim

kurumu müdürünün değişmesi halinde, aday öğretmenin yetiştirme sürecine ilişkin evrak, yeniden belirlenen danışman öğretmene ve/veya eğitim kurumu müdürüne teslim edilir. (5) Adaylık sürecinin ilk üç ayını tamamlayan aday öğretmenlere, atandıkları eğitim kurumunda emsali öğretmenler için öngörülen ders ve diğer görevler verilir.” Hükümleri yönetmelikte yer almamıştır. Yani aday öğretmenin ilk üç ay derse girmemesi, danışman öğretmen gözetiminde derse girerek oryantasyon sürecine tabi olması gibi hususlar yönetmelikte yer almadı. Öte yandan yönetmelikte öğretmenlerin kariyer basamakları düzenlenmiştir. 180/240 saatlik eğitim sonrası yazılı sınav öngörülmüş ve bu sınavı geçen öğretmenlerin uzman/başöğretmen olmasına imkan tanınmaktadır. Yüksek lisans yapmış olanlara alanına bakılmaksızın 180 saatlik eğitimden sonra uzman, doktorasını tamamlayanlara ise 240 saatlik

eğitimden sonra başöğretmen unvanı verilmektedir. Kıdem esaslı olarak tüm öğretmenlere uzman/başöğretmen unvanına verilen tazminatlar başkaca şart olmaksızın ödenmelidir. Başöğretmen/Uzman öğretmen kavramları kaldırılmamalıdır. Aksi durum öğretmenler odalarını ayrıştırmak, velileri kıskırtmak olacaktır. Yönetmelikle görülmektedir ki karşı çıktığımız halde kanuna koyulan sınav kazanılsa da, eğitim programı tamamlansa da “Uzman Öğretmenlik Mesleki Gelişim Çalışmalarını tamamlamış olmak” şartına bağlı olarak keyfi uygulamalara gidilebilecektir. Bu uygulamanın kaldırılması ve hak kaybına uğrayacak tüm öğretmenlerin mücadelesini vermeye sonuna kadar devam edeceğiz. Tüm öğretmenlerimiz uzmandır ve kanunda da yer almaktadır. Başöğretmenimiz de tektir ve kavramların içi boşaltılmamalıdır.

İktidar bizleri derin bir yoksulluğa itiyor

Ekonomi bilimiyle zıtlaşarak uygulanan politikalar, kamu yararını hiçe sayan rant eksenli hamleler, milli üretimi baltalayıp dışarıdan tüketimi dayatan ve bu yüzden bizleri döviz kuruna endekslili yaşar hale getiren anlayış nedeniyle ülkece derin bir yoksulluğa itilmiş bulunmaktayız. Ülkemizde zengini daha zengin, orta sınıfı yoksul, yoksulu ise sefil hale getiren bu kaotik ekonomik tablo, emek cephesinin üzerine kara bir bulut gibi çökmüştür. Ülkenin çalışma yaşı grubundaki nüfusunun büyük bir kısmı düzenli bir iş bulamamakta, bir işte çalışanların çok büyük bir kısmı ise hayatını idame ettirecek insanca

ücret alamamaktadır. Kiraların birkaç yıl öncesinin ev taksidi fiyatlarına ulaştığı, halkın artık meyve/sebzeyi tanıyla hatta yarım yarım aldığı, evde ikinci bir odada lambayı yakmanın bile lüks haline geldiği ülkemizde, ekonomi bakanı gözlerindeki ışıltıdan ve Türk Lirası zaten dibi gördüğü için canımızın sıkılmasının yersiz olduğundan bahsetmektedir. Bu absürt komedi halinde Türk Lirası’ndan daha hızlı değer kaybeden tek şey ise TÜİK’in sözü olmuştur. TÜİK’in sözünün üstüne söz söylenmemesi, başka kimsenin enflasyon oranı açıklamaması için iktidarın giriştiği yasal düzenleme de, halihazırda bu değer kaybının

sağlaması olmuştur. Eğitim-İş olarak, diğer tüm sendikalar sessizliğe gömülürken, bir günlük iş bırakma eylemi düzenlemiş ve eğitim emekçileri olarak bize reva görüle sefaletle karşı sessiz kalmayacağımızı göstermiştik. Yurt çapında irade gösterdiğimiz bu eylemlerde, “İnsanca yaşamak için tüm eğitim emekçilerinin maaşlarına yüzde yüz zam istiyoruz. Sistemik ve hadsiz saldırılar altındaki meslek onurumuza tekrar kavuşmak istiyoruz. Tüm eğitim emekçileri için kadrolu, güvenceli çalışma ve insanca çalışma şartları istiyoruz. Sözümüzün ve haklı taleplerimizin arkasındayız.

ÖĞRETMENLİKTE LİYAKAT DIŞI UYGULAMANIN ÖNÜ AÇILIYOR

Öğretmenlik Meslek Kanunu, TBMM'de muhalefet partilerinin ve sendikamızın tüm itirazlarına rağmen 3 Şubat 2022'de kabul edildi. Ancak 12 Mayıs'ta çıkan Aday Öğretmenlik ve Öğretmenlik Kariyer Basamakları Yönetmeliği yeni bir liyakat dışı uygulamanın önünü açmaktadır. Milli Eğitim Bakanı Mahmut Özer, Öğretmenlik Meslek Kanunu'na ilişkin olarak yayınlanan yönetmeliği "eğitim paydaşlarından alınan görüşler" doğrultusunda oluşturduklarını iddia etse de, yayınlanan yönetmeliğin, düzenlemenin esasına ilişkin görüş ve eleştirilerin hiçbiri dikkate alınmadan hazırlandığı görülmektedir.

Ülkemizde bulunan bütün meslek kanunları, kamu özel ayrımı yapmaksızın ilgili mesleğe ilişkin ayrıntılı düzenlemeler içerirken, Öğretmenlik Meslek Kanunu sadece kamuda çalışan öğretmenlere yönelik olarak düzenlenmiştir. Özel sektörde çalışan öğretmenlere yazılı sınava katılma hakkı tanınması bu eksikliği gidermediği gibi, tıpkı kanun gibi yönetmeliğin de dar, yetersiz ve anayasaya aykırı düzenlemelerde ısrar ettiği görülmektedir.

Eğitim sisteminin en önemli unsurlarından birisi olan öğretmenlik mesleği gibi önemli bir konunun birkaç kanun maddesi ve onun paralelinde hazırlanan yönetmelik üzerinden kariyer basamakları ve sembolik maaş artışına indirgenmesi doğru değildir. Öğretmenler arasında halen var olan kadrolu, sözleşmeli, ücretli öğretmen ayrımlarına "uzman öğretmen" ve "başöğretmen" gibi yeni statülerin eklenmesi, eğitim sisteminin rekabetçi ve eleyici yapısının öğretmenleri de içerecek şekilde pekiştirilmesi anlamına gelmektedir.

Aynı işi yapan öğretmenler arasında, sırf farklı kariyer basamaklarında yer almalarından dolayı hiyerarşi ve statü ayrımları yaratılarak 'eşit işe eşit ücret' ilkesi yok sayılmaktadır. Öğretmenlerin farklı kademelerle ücret ve sosyal haklar bakımından farklılaştırılması, Anayasa'nın 55'inci maddesinde belirtilen ücrette adaletin sağlanması ilkesiyle açıktan çelişmektedir.

Adaylık sınavının kaldırılması ve sınavın işlevinin bir değerlendirme komisyonuna devredilmesi, öğretmenlerin adaylığının kaldırılmasında sık sık gündeme gelen mülakat-torpil uygulamasının benzerinin gündeme gelmesi, bu konuda ayrımcı uygulamaların yaşanmasının önünü açacaktır. Aday Öğretmenleri Değerlendirme Komisyonu, Uzman Öğretmen Sertifika Programı ve Başöğretmen Sertifika Programı'nın işleyiş ve kurullarının yasayla düzenlenmesi gerekirken yönetmelikle belirlenmesi, yasamanın görevlerini yürütmeye bırakması anlamına gelmektedir. Nitekim yönetmelikte ayrıntılı olarak düzenlenen "Adaylık Değerlendirme Komisyonu" ayrımcılık yapabilecek nitelikte yetkilerle donatılmıştır. Öğretmenlerin adaylık sürecini yürütecek olan komisyonun, öğretmen adaylarının mesleğe devam edip etmemesine karar verecek olması, aday öğretmenler açısından son derece tehlikeli sonuçlar ortaya çıkarabilecektir. Adaylığın kaldırılması, uzman öğretmenlik ve başöğretmenlik gibi kariyer basamaklarını "kademe ilerleme ve aylıktan kesme cezası almamış olmak" şartına bağlamak, eğitim emekçilerini sendikal örgütlenmeden uzak tutmaya, yanlış uygulama ve tutumlara itiraz etmemeye yönelik tehlikeli bir adımdır.

Devlet Eliyle Emek Sömürüsünü Yaygınlaştıran

MESEM UYGULAMASINA SON VERİLMELİDİR

MESEM programı öğrencilerin erken yaşta çalışma hayatına girerek meslek edinmesi, genç işsizlik oranını düşürmek, sınıfını geçememiş, öğrenim hakkı bitmiş öğrencilere alternatif yaratmak ve sektörlere istihdam yaratmak gibi hedeflerle gündeme gelmiştir. Ancak uygulama örgün eğitimdeki tüm öğrencilere bir seçenek olarak

Sayfa haberleri / Fevzi İpek/
Eğitim Sen Düzce İl Temsilcisi

2021 yılının Aralık ayında 3308 sayılı Mesleki Eğitim Kanunu'nda yapılan değişikliklerle mesleki eğitim merkezlerinin (MESEM) yaygınlaştırılması ve meslek lisesi öğrencilerinin işletmelerde ucuz iş gücü olarak çalıştırılmasının önü açılmıştır. Türkiye'nin çeşitli illerinde öğrenciler ve aileleri, afiş ve ilanlarla mesleki eğitim merkezlerine yönlendirilmeye başlanmıştır. Açılan mesleki eğitim merkezi programında haftada 1 gün okulda teorik eğitim, 4 gün ise işletmede 'beceri eğitimi' verileceği, mesleki ve teknik Anadolu lisesi diploması ile birlikte çıraklık, kalfalık, ustalık belgesi ile vatandaşlara iş kurma imkânının sunulacağı iddia edilmektedir. MESEM programı öğrencilerin erken yaşta çalışma hayatına girerek meslek edinmesi, genç işsizlik oranını düşürmek, sınıfını geçememiş, öğrenim hakkı bitmiş öğrencilere alternatif yaratmak ve sektörlere istihdam yaratmak gibi hedeflerle gündeme gelmiştir. Ancak uygulama örgün eğitimdeki tüm öğrencilere bir seçenek olarak sunulmaktadır. Meslek liselerine devam eden öğrencilerin tamamına yakınının yoksul emekçi çocuklar olduğu, okul masraflarının ailelerin sırtında ciddi bir yük haline geldiği bir dönemde, öğrencilerin örgün eğitimin dışına çıkarak bir an önce 'meslek sahibi olması' ve 'para kazanması' fikri

ilk anda ne kadar cazip gelse de, pratikte çok sayıda olumsuzluk yaşanmaktadır. Öğrencilerin 15 yaşından itibaren işverenin insafına, piyasa hukukunun katı kurallarına terk edilmesi, üstelik bunun bizzat MEB eliyle yapılması düşündürücüdür. Öğrencilerin 'okul' içinde öğrenme hakları fiilen ellerinden alınırken, ucuz emek sömürüsü olarak işleyen bu mekanizmayı bir eğitim uygulaması olarak değerlendirmek mümkün değildir. Öğrencilerimizin; tek amacı kâr olan patronun, hiçbir pedagojik eğitimi olmayan ustabaşının insafına ve piyasa hukukuna terk edilmesi doğru değildir. Öğrencilerin okul ve iş hayatını birlikte sürdürecekleri üzerinden yapılan propaganda, meslek lisesi öğrencilerini zorunlu ve örgün eğitimden uzaklaştırma anlamını da taşımaktadır. Devletin zorunlu eğitim kapsamındaki çocukları işverene ucuz iş gücü olarak sunması, üstelik bunu kamu kaynaklarını kullanarak yapması suçtur. Eğitim Sen olarak, halen 12 yıl olan örgün eğitim süresini fiilen 8 yıla indiren ve devlet eliyle ucuz işçiliği özendirilen MESEM programına karşı tüm eğitim emekçilerini, öğrencilerimizi ve velilerimizi uyarıyor, öğrencilerimizi ucuz emek kaynağı haline getiren bu uygulamaya derhal son verilmesini talep ediyoruz.

Engellilerin sorunlarına kalıcı çözüm üretilmelidir

Engelliler, ülkemizde ayrımcılık ve engellemelerle, her geçen gün başkaları ile eşit temelde toplumda yer almalarına engel olan sorunlarla karşı karşıyadır. Engellilerin yıllardır başta eğitim ve sağlık sorunları olmak üzere, günlük yaşamda karşılaştıkları sorunların çözülmesi için gerekli adımların atılmadığı bilinmektedir. Engelliler eğitim sistemine dâhil olma, toplumda özgürce hareket etme, spor ve kültürel faaliyetlere katılma gibi herkesin eşit haklara sahip olması gereken konularda ciddi sorunlar yaşamaktadır.

Türkiye'de 12 milyona yakın engelli, eğitim ve istihdam başta olmak üzere sosyal, ekonomik ve kültürel yaşama katılma sorunlarıyla karşı karşıyadır. Örneğin Türkiye'de engelli nüfusun yüzde 80'i çalışma yaşamı dışındadır. İş yasalarına

göre, elli ve üzeri çalışanı bulunan özel sektör iş yerlerinde en az yüzde 3, kamuda ise yüzde 4 engelli personel çalıştırılması zorunlu olmasına rağmen, gerek kamuda gerekse Milli Eğitim Bakanlığı'nda engelli atamaları yıllardır yasal olarak belirtilen zorunluluk oranının çok altında kalmıştır. MEB, engelli öğretmen atamalarını sürekli olarak ağırdan almakta, ataması yapılmayan bütün öğretmenler gibi, engelli öğretmenlerin atanması yapılmadığı için mağduriyetler yaşamaktadır.

Türkiye, engellilerin eğitimi konusunda gelişmiş ülkelerdeki uygulamalarla kıyaslandığında olması gereken düzeyin çok gerisindedir. Engellilerin eğitim alma ve meslek edinme taleplerini gerçekleştirme olanakları son derece sınırlıdır.

Türkiye pahalılığın en yüksek olduğu ülkelerden biri haline geldi

Talih Özcan/CHP Üyesi

Ekonomik kriz ve geçim sıkıntısı toplumdaki etkisini artırıyor. Her sabah gözünü zam haberleriyle açan milyonlar artık temel ihtiyaçlarını bile karşılayamıyor. Açlık, ülkenin en yakıcı sorunu haline gelirken derinleşen yoksulluğun kısa, orta ve uzun vadede pek çok sonuçları olacağını söylemek mümkün. Son dönem gündeme gelen 'yetersiz beslenme sonucu çocuklarda ortaya çıkan gelişim bozukluğu' bunlardan yalnızca biri. Bugün aldığı şeyi, yarın aynı fiyattan alamıyor. Evine giren maaş, artık yaşamı için yeterli hale gelmiyor. Türkiye, pahalılığın en yüksek olduğu ülkelerden bir tanesi. Yani yaşamın çok zorlaştığı, çocuklarımızı ailemizi geçindiremediğimiz bir ülke konumuna düştü. İşsizlik yüzde 23. Bu şu demektir: Evladını hayata hazırlıyorsun, devlet ona bir iş imkânı verecek; vatandaşlarımızın yüzde 23'ü bir işe giremiyorlar. Yani aile kuramayacaklar, geçinemeyecekler, yoksulluk ile karşı karşıya kalacaklar. Bu, sadece bir rakam olarak mı algılanacak bir şey. Yarın yiyecek ekmeğimiz yoksa, çocuklarımızı giydiremiyorsak, bu rakamın bir değeri yok mu, Türkiye için? Bunu, bu noktalara çeken insanlardan, Türkiye'de yarın öbür gün bizi iktidara

taşıyacak seçmenlerin oturup düşünmesi gerekiyor mu, gerekmiyor mu? Yakın döneme kadar Türkiye'de bulunan kent yoksullarının dayanak noktası, kırlardan gelen yardımlar oldu. Milyonlarca yoksul yurttan, köylerindeki dost ve akrabaların gönderdiği başta gıda maddeleri ile yaşamlarına katkı sağladı. Ancak krizin geldiği boyut, başta tarım ve hayvancılık faaliyetlerini de vurdu. Üretim bitme noktasına gelirken metropollerde yaşayan yoksullar da yerellerden aldıkları desteği kaybetti. Bunun doğal sonucu olarak da aile ve akrabalık ilişkileri hızlı bir çözüme sürecine girdi. Saray rejimi, ülkenin sorunlar yumağına dönüşmüş gündemini kendisiyle ilişkilendirmemek için her yolu deniyor. İktidar sözcüleri, göç meselesinden işsizlik ve enflasyona kadar hemen hemen her konuda sorumluluğu bir başkasının üzerine atıyor, tartışmaları manipüle ederek kendini temize çıkarmaya çalışıyor. Örneğin yoksulluk, işsizlik tartışılırken iktidarın ülkeyi uçuruma sürükleyen ekonomi

politikalarının değil Rusya-Ukrayna Savaşı'nın küresel piyasalara etkisinin konuşulmasını istiyor. Kâh "faiz lobisini", kâh market zincirlerini kâh gıda üreticilerini suçlayarak yoksullaşan halkın öfkelerini hayali hedeflere kanalize etmeyi deniyor. Ancak bu mizansen o denli çok tekrarlandı ki artık yurttan bir karşılık bulmuyor. Üstelik derinleşen yoksulluğun, geçim sorunlarının arkasında mevcut hükümet sistemi olduğuna dair kanaatler güçleniyor.

Sıkıntılardan kurtulmak için yürekli adım atmak gerekiyor

İnsanın aklını fikrini, akli başında davranma azmini fazlasıyla zorlayan, bazen imkânsızlaştıran, soğukkanlı düşünüp konuşmayı güçleştiren koşullarda yaşıyoruz. Bir yanından her öfkeyi, öfkenin her tonunu, çileden çıkmayı, tahammülsüzlüğü anlamak ve bir ölçüde hak vermek mümkün. Memleket yangın yeri... Yangının yaşandığı her yer ise bizim için aynı zamanda güçlü bir mücadele alanı. Bu yangını emekçiler eğitimden sağlığa, gıdadan ulaşım her alanda sokağa adım attığı andan itibaren yaşıyor. Bugün Türkiye'de sadece ekonomik buhranın değil ekonomik düzenin, doğanın ve emeğin sömürülmesinin geldiği nokta hiç de palyatif, geçmişte de uygulanmış politikalarla çözülebilecek bir durum değil. Eşitsizlik, sosyal adaletsizlik çok ciddi düzeylere ulaşmış durumda. Ama insanlar arasında eşitsizlik bir ayndan da ezenin de ezilenin de hep beraber doğayı, çevreyi ve emeği sömürmesine de dayanıyor. Aslında sadece Türkiye'nin değil insanlığın belki en kadim sorunlarından

Biröl Aksu/SMMM

biri geçmişle yüzleşememek. Yani geçmişi tarih olarak okuyamamak. Kadim zaaf geçmişte gerçekleşen olaylara bugünün ve geleceğin korkuları ve iktidar hesapları üzerinden bakmak. Oysa tam tersine geçmişe bakarken, korkularımızı değil bugüne ve geleceğe dair umutlarımızı mercek yaparsak çok daha iyi olur. Ama kolay değil. Yoksulluk, bizatihî haysiyet kırıcıdır. Geçim sıkıntısındaki insanın, geçim derdinden başka bir şey düşünmesi zordur. Başka bir toplum ve ülke ve insanlık meselesine, ortak iyiye, dünyaya kafa yorması zordur. Hakkının hukukunun peşine düşmesi, kendini öz sahibi vatandaş olarak görmesi zordur. Zorlaşır. Bu bakımdan, yoksulluk bir insan hakları sorunudur. Tüm bu sıkıntılardan kurtulmak için yürekli adım atmak gerekiyor. Hedef ve strateji kurarken siyasetin bilimini hiç

unutmamak, hesapsız rakamsız adım atmamak gerekiyor. Ama bu tür iktidarlar son kertede, sadece aklın değil yüreklerin, yaratıcılığın ve umudun devreye girmesiyle değişebiliyor. Yani olağanüstü bir siyaset gerektiriyor. Bu nedenle, ülkenin, insan hak ve özgürlüklerini, eşitliği ve barışı içselleştirmiş tüm bireylerinin, onların partilerinin ve öbür örgütlerinin, önce seçimi kazanacağı kesin olan bir adayla yola çıkılması için çaba göstermesi ve muhalefet partilerini uyarması sonra da seçimin kazanılması için tüm varlığıyla çalışması, çok büyük bir önem taşıyor.

Kötülüğün vicdansızları!

Fikret İlkiz

İyilik; kötülerin kendi kötülüklerinin azabıdır. Kötülüklerinizden kurtulamayın. Gaddarlıklarınız kendi azabınıza dönüştüğünde; sadece emirleri uyguladığınızı, iyi bir vatandaş ve vicdanlı bir vatansaver olduğunuzu söylersiniz. Kötüsünüz, çok kötüsünüz. Kötülüğünüzün tarifi yok. Kötülük başka kişiye normal gelebilir ve hatta "erdem" ve hatta "adalet" bile sayılır... Erdemlisiniz! Kendinizi haysiyetli ve şerefli görebilirsiniz; ama değilsiniz ve adaletsizsiniz! Kötülükleriniz üzerine başka ne söylenebilir? Tarifiniz zaten; kötülük... Sorulunca adınızı söylemek yeterli, kötülüğün vicdansızlıksınız. Lanetliler bahçesine üzerlerinde adlarınız yazılı olduğu iki siyah taş dikmeli. Öyle insanlar vardır ki; adları sonra unutulur. Adınız ve kötülükleriniz unutulmasın diye yapılmalı. Lanetliler bahçesi kurulduğunda yaparız, unutulmamanız lazım. Lanetliler Bahçesine üzerlerinde adlarınız yazılı iki siyah taş dikmeli. Kibir yedi gınahtan birisidir, beterdir. O yüzden kötüler kibirli olmayı çok severler... İnsan yaşamlarına kötülük ederek kaostan besleniyorsunuz. Kötü insanlara yaşamlarını yanılarak emanet edenler çok büyük yanlış yaparlar. Gaddarlığı yönetenlerin zalim olması kadar doğal bir şey yoktur çünkü... Herkese çok sevimli, cana yakın ve hatta insancıl gözükümlerler, sakın aldanmayın karakterleri zalimliklidir. Sizin yüzünüze gülerler, kuyunuzu mümkün olduğu kadar derin kazarlar. Doğruduktan, iyilikten nefret ederler, kincidirler. Ahlaklarının düşkünlüğü; çürümüşlükleridir. Etrafınızda kötü insanlar varsa ve onlardan kötülük geleceğini hissediyorsanız, yaşamınızdan çıkarın yanınıza dahi yaklaştırmayın ve aldanmayın. Kötüler özür dilemez ve yaptıklarından pişman olmazlar. Hannah Arendt'e göre Auschwitz sonrası kötülük sıradan bir yaşam tarzı olarak yanı başımızdadır. Binlerce kişinin öldürülmesinden sorumlu Nazi subayı Eichmann kendisini savunurken kötü bir şey yapmadığını, sadece emirleri uyguladığını ve vatansaver olduğunu söylemiştir. Düşünemediğiniz ve beklemediğiniz kadar ... Düşkünlüklerinin yardımına en yakınları diğer kötüler koşar. Gerçekleri elbirliğiyle örterler. Ortak paydaları kim olduklarının bilinmemesi ve gizli kalmasıdır. İyilik; kötülerin kendi kötülüklerinin azabıdır. Kötülüklerinizden kurtulamayın.

ADD Düzce Şubesi Başkanı Atay Yılmaz açıkladı

ADD'NİN YENİDEN ATATÜRK CUMHURİYETİ MANİFESTOSU

↘ Biz Atatürkçü Düşünce Derneği üyeleri, MUSTAFA KEMAL'İN ASKERLERİYİZ; bilgili olacağız, cesur olacağız, kararlı olacağız, çok çalışacağız, KEMALİZM'in namus sesini bir SİS ÇANI gibi yurdumuzun semalarına asacağız ve milletçe YENİDEN ATATÜRK CUMHURİYETİ'ni kuracağız.

Zafer'in 100. yılından, Cumhuriyet'in 100. yılına ilerler ve bir seçime giderken; Demokratik Kitle Örgütlerinin katılmasını umduğumuz, Siyaset Kurumunun dikkate almasını beklediğimiz, Ulusumuz'un da desteklemesini dilediğimiz ÇAĞRIMIZDIR.

AZİZ MİLLETİMİZ!

Her karışını kanlarıyla sulayarak VATAN yaptıkları bu topraklar üzerindeki bağımsızlık ve egemenliğimizi Lozan'la dünyaya tanıtan KEMALİST DEVRİMCİLER, akıl ve bilimden koptuğu için çökmekte olduğunu gördükleri, cepheden cepheye koşarak kurtarmaya çalıştıkları, yıkılışını tarifsiz acılarla yaşadıkları devletlerinin enkazı üzerinde, "Hayatta en hakiki mürşit ilimdir, fendir." düsturuyla kurdukları Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin hamuruna bir MAYA kattılar. O mayanın adı NAMUS'tu! Devletimizin hamurunu çürümekten koruyan NAMUS MAYASI'nın eksilmesine izin verilmemelidir.

Çok kutuplu yeni bir DÜNYA DÜZENİ oluşurken; barış, huzur ve topyekûn kalkınma için, bu toprağın insanlarının kadın erkek birlikte yarattığı, başarısı kanıtı, bütün ilke, eser ve politikalarıyla dünyaya örnek olmuş ATATÜRK CUMHURİYETİ en doğru yoldur, YENİDEN o yola girilmelidir.

ATATÜRK CUMHURİYETİ; Aydınlanma Devrimleriyle toplumu tepeden tırnağa değiştiren, çağ atlatan, özünde bir KÜLTÜR ve KADIN devrimi, SANAT ve BİLİM özgürleşmesi, bir TÜRK RÖNESANSI'dır. Anadolu'nun binlerce yıllık kültürü ile bütünleşen LAİK CUMHURİYET KÜLTÜRÜ devletimizi bugünlere taşıyan en değerli kazanımımızdır, korunmalıdır.

LAİKLİK; demokrasinin olmazsa olmazı, aklın doğmalara tutsaklıktan kurtularak özgürleşmesi, yurttaşın; fikri hür, irfanı hür, vicdanı hür birey olmasıdır. Devlet; taş binalar değil, görevli yurttaşlardır ve görevlileri laik bireyler ise laiktir. Laiklik; gölgesinde güvenle yaşadığımız Cumhuriyet Kubbemiz'in kilit taşıdır. Tarihten ders alınmalı, tarikat, cemaat adıyla örgütlenmiş, emperyalizm taşeronu yapılanmalar için yasalar uygulanmalı, Devlette hiçbir Laik Cumhuriyet ve Üniter

Ulus Devlet karşıtı kadrolaşmaya izin verilmemelidir.

YARGI; egemenliğin ve Ulusal bağımsızlığın temel unsurudur. Bağımsız olacaktır, ama tarafsız olamaz. Anayasal düzenden yana taraftır. Bir devlet; yargı hak ve yetkisini, hiçbir koşulda başka bir otoriteye ya da devlete devredemez. İktidarların ya da paralel güçlerin emrine girmiş, baskılarla hüküm kuran bir yargının devletleri felakete sürüklediğinin tarihte örneği çoktur, biri de Osmanlı Devleti'dir. yargı; kayıtsız, koşulsuz bağımsız olmalıdır. Ulusumuz; 1961 Anayasası'nı esas alan demokratik bir ANAYASA'ya ve Hukukun Üstünlüğü ile Kuvvetler Ayrılığı ilkesine tam bağlı gerçek bir HUKUK DEVLETİ'ne kavuşturulmalıdır.

PARA; bir diğer egemenlik ve ulusal bağımsızlık unsurudur. Üretimden kopmuş, hukuk güvencesi sunamayan, nepotizme, yolsuzluğa, rüşvet ve israfa batmış devletlerin PARASI PUL, YURTTAŞI KUL olur. Üretim artırılmalı, her yurttaşın vergi mükellefi olacağı, her gelir ve harcamasını kayda geçireceği adil bir vergi sistemi kurulmalı, kayıt dışı ekonomi önlenmeli, hakça bölüşüm ve gelir dağılımı adaleti sağlanmalıdır. Merkez Bankası bağımsız olmalı, kamu maliyesi naslar ya da saplantılarla değil, akıl ve bilimle yönetilmelidir.

ATATÜRK'ün "Türkiye Cumhuriyetini kuran Türkiye halkına TÜRK MİLLETİ denir" tanımı doğrultusunda; ulus olma bilinci ve ulusal birliğimiz güçlendirilmelidir. Emperyalizmin "BÖL YÖNET" taktiği güdümlü Mikro Milliyetçilik ve mezhepçilik tuzaklarına düşülmemeli, federasyon çağrıştıran arayışlara itibar edilmemelidir. Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı mezada düşürülmemeli, siyasi beklentilerle dağıtılmamalıdır.

(Devam edecek)

GÜÇLENDİRİLMİŞ PARLAMENTER SİSTEM

Sayın Kılıçdaroğlu'nun muhalefeti bir araya getirmedeki ve bir arada tutmadaki kararlı tutumunu, Sayın Akşener, Sayın Karamollaoğlu, Sayın Uysal, Sayın Babacan ve Sayın Davutoğlu'nun demokratik parlamenter sistem özlemi ile gösterdikleri anlayış ve özveriye takdir ediyor, alkışlıyoruz.

Bununla birlikte, genelde beğeni ile karşılanan ve umut uyandıran "Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem" mutabakat metninin; ekonomi, eğitim, sağlık ve diğer alanlardaki yapısal reformlarla tamamlanması gerektiğini, Laikliğe, Aydınlanma Devrimlerine, İç Cephe Birliği'nin nasıl sağlanacağına pek değinilmemiş, Anayasanın ilk 4 maddesi ve uluslaşma gibi önemli konulardaki duyarlılığın vurgulanmamış ve özellikle ATATÜRK'ten söz edilmemiş olmasının önemli eksiklikler olarak dikkat çektiğini anımsatırken, bütün içtenliğimizle DOSTÇA bir UYARI yapmayı da görevimiz sayıyoruz.

SAYIN LİDERLER,

Mutabakat metninin ASIL ENDİŞE VERİCİ yanı; 1959 CHP Kurultayı İLK HEDEFLER BEYANNAMESİ'ni esas alarak, Kurucu Genel Başkanımız, Devrim Şehidimiz Prof. Dr. Muammer Aksoy'un sözcüsü olduğu komisyonca hazırlanmış, ülkemizin gördüğü en demokratik, en özgürlükçü anayasa olan 1961 ANAYASASI'na değil de (üstelik darbe sonrası yapıldığı ve vesayetçi olduğu gerekçesiyle reddediliyor), 1921 TEŞKİLATI ESASİYE KANUNU'na atıfta bulunması ve bu bağlamda kimilerinin FEDERASYON ÖZLEMLERİNİ besleyebilecek örtülü bir içerikle malûl olması olmuş.

İki askeri darbe ile yok edilmiş 1961 Anayasası'na; ilk günden itibaren hangi kesimlerin karşı çıktığı, kimlerin "Bu anayasa ile memleket idare edilmez" dediği, kimlerin üzerine şal örttüğü, kimlerin "toplumsal uyanış ekonomik gelişmeyi aştı" diyerek katlettiği, yok edildiğinde kimlerin "bugüne kadar siz güldünüz artık biz güleceğiz" dediği bilinirken ne talihsiz bir değerlendirme...

Her ne kadar Anayasa denilmişse de, anayasa olarak nitelenmesi olanaksız, tamamı 23 madde ve 1 ayrık maddeden oluşan bu yasa için metinde "1921 Anayasası'nın nispeten kapsayıcılığının peşinden kurulan Türkiye Cumhuriyeti Devleti, sonraki anayasalarında (yani 1961 Anayasasında da) daha dar kalıplara girmiştir." denilmiş.

Bakalım o halde neymiş bu yasa:

Meclis'in 20 Ocak 1921'de kabul ettiği bu yasa, memlekette emperyalist işgal ve İstanbul'da Padişah ve hükümeti varken, savaş koşullarında, Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı yönetmek üzere çıkarılmış, olağanüstü dönemin OLAĞANÜSTÜ YASASIDIR.

Cumhuriyetin ilanından önce sadece 2 yıl yürürlükte kalmıştır.

Meclis'in 1924 Anayasasını kabul etmesiyle yürürlükten kalkmıştır.

Meclis Hükümetini öngörür.

Başbakanlık ve Cumhurbaşkanlığı yoktur.

Bakanların her birini tek tek oylayarak Meclis atar ve görevden alır, yani bugünkü anlamıyla BAKANLAR KURULU da yoktur.

Savaş halinin olağanüstü koşulları gereği yasama, yargı ve yürütme erklerini Büyük Millet Meclisi kullanır (Kuvvetler Birliği).

Yargı bağımsızlığına yer vermez.

DEVLETİN DİNİ İSLAMDIR der.

Ademi Merkezizet yani YEREL ÖZERKLİK tanımlar (çünkü kâğıt üzerinde de olsa Osmanlı Devleti devam etmektedir ve Osmanlı vilayet düzeni geçerlidir) ve her vilayetin seçilecek şuralarla yönetileceğini belirtir, yani federatif bir düzeni çağırıştırır.

Bir anayasa olmadığı gibi Üniter Ulus Devlet yasası da değildir.

6 partinin; "Güçlendirilmiş Parlamenter Sistem" mutabakat metninde böyle bir OLAĞANÜSTÜ DÖNEM yasasına atıfta bulunması, demokrasi özlemini bu yasa ile ilişkilendirmesi ve Batı Emperyalizminin 100 yıllık FEDERASYON HAYALLERİNİ cesaretlendirdiği algısı yaratması herhalde bir dil sürçmesi ya da bir yazım hatası olmalıdır diye düşünüyoruz.

Cumhuriyetimizin kuruluş felsefesinin, taşıyıcı kolonlarının ve BEKA güvencesinin ATATÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ, ÜNİTER ULUS DEVLET ve LAİK HUKUK DEVLETİ olduğu asla unutulmamalıdır.

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ olarak beklentimiz; önümüzdeki süreçte bu dil sürçmesi ya da yazım hatasının düzeltilmesi, metnin eksiklerinin tamamlanması, toplumun gelişme iradesinin ortaya konacağı, hak ve özgürlük anlayışının ufkunun açılacağı, 1961 Anayasasını temel alacak bir MECLİS SİSTEMİ öngören düzenleme ile Ulusumuzu heyecanlandıracak bir İKTİDAR PROGRAMININ ortaya konmasıdır.

Kamuoyuna saygı ile duyururuz.

ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ GENEL MERKEZİ

Hadi uyan,
Aydınlığa çık da çil gözlerin ışısın
İlkyazlar sıcağı biriksin yüreğine
Yoksul olsan da uyan
Garip olsan da uyan
Madem ki güzelsin, güzeli yaşatmak için
Madem ki iyisin, iyiyi yaşatmak için
Madem ki umutlusun, umudu yaşatmak için
Hava döndü işçiden esiyor yel,
Grevlerden, eylemlerden, direnişlerden geliyoruz

Haklarımız her gün daralırken
insanımızı askıda ekmeğe,
yardımlarla geçinmeye muhtaç
edenlere karşı; insanca yaşama ve
çalışma koşulları için; parasız
sağlık, eğitim hakkı için, savaşız,
sömürsüz bir dünya için;
emekçilerin kardeşliği için,
demokrasi ve özgürlük için.

Destek verin

daha güçlü olalım

5 aylık abone ücreti
50 lira

Atila Gösterişli
Halk Bankası
TR96 0001 2009 3270 0001 0245 56

Bülten sayfalarında yer almak isteyen
parti, sendika ve stk'lar için aylık
abone bedeli ise 100 TL'dir

GSM: 0532 476 28 01
atilla.gosterisli@hotmail.com